

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Aleše Sabola v právní věci žalobkyně: **BM VINI s.r.o.**, se sídlem Podolská 103/126, Praha 4, zast. Mgr. Radimem Němečkem, advokátem se sídlem Kollárova 447, Uherské Hradiště, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2015, čj. SZPI/AB725-50/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2018, čj. 30 A 152/2015-127,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Brně, rozhodnutím ze dne 9. 3. 2015, čj. SZPI/AB725-44/2015, uložila žalobkyni (dále „stěžovatelka“) pokutu ve výši 680 000 Kč za spáchání správních deliktů uvedených ve výroku I. bodech 1 a, b, c, 2, 3 a, b, c, 4 a, b, c, 5 a, b, c, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 a 17 podle § 39 odst. 1 písm. ff) a § 39 odst. 5 zákona č. 321/2004 Sb. o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“), a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské potravinářské inspekci a o změně některých

souvisejících zákonů, ve znění účinném od 1. 1. 2015. Tyto správní delikty spočívaly zjednodušeně v tom, že stěžovatelka uváděla do oběhu různá vína, která byla nepovoleně upravována nebo měla netypickou chuť či vůni, uváděla nepravdivé údaje na štítcích vín a nevedla řádně evidenční knihy. Odvolání stěžovatelky žalovaná zamítla v záhlaví uvedeným rozhodnutím a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdila. Následnou žalobu Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Proti tomuto rozsudku brojí stěžovatelka kasační stížností.

[2] Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). V následující části bude proto rekapitulovat pouze tu část odůvodnění krajského soudu, která byl v kasační stížnosti napadena.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že námitka stěžovatelky týkající se nesdělení jmen hodnotitelů, kteří prováděli senzorické testy, je podaná opožděně. Správní soudnictví je postaveno na dispoziční zásadě. S výjimkou skutečností, ke kterým musí soud přihlížet z úřední povinnosti, je striktně vázán obsahem podaného žalobního návrhu, který nemůže překročit. Tuto námitku vznesla stěžovatelka až po dvouměsíční lhůtě k tomu stanovené. Nejedná se o rozšíření žalobního bodu již vzneseného. Stěžovatelka v žalobě naopak výslovně uvedla, že nezpochybňuje tvrzení, že senzorické hodnocení provedla osoba k této činnosti oprávněná a řádně proškolená. Nejedná se ani o námitku, ke které by musel soud přihlídnout z úřední povinnosti, jelikož nebrání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích včas uplatněných žalobních bodů.

[4] Stěžovatelka namítala, že přijala maximální možná preventivní opatření (prováděla senzorické testy u značné části vína uvedeného do oběhu a prováděla namátkové analytické rozborů prodáváných vín), tudíž neodpovídá za správní delikty. Krajský soud uvedl, že ve zkoumaných vínech byla zjištěna přítomnost maltosy, sacharinu, přidaného cukru, aspartamu, kyseliny sorbové a těkavých kyselin. Jednalo se o látky, jejichž přítomnost není povolena ve vínech vůbec nebo u některých látek pouze v právním předpisy daném rozsahu (etanol z přidaného cukru). Pokud sama stěžovatelka v rámci vlastního zařízení není schopna tyto látky odhalit, je její povinností využít jiná zařízení, která obsah těchto látek prokážou. Stěžovatelkou poukazované a soudem k důkazu provedené „Analytické rozborů vína“ provedené společností VINOP, a.s. zjevně nebyly způsobilé odhalit existenci vína rozporného se zákonnými požadavky na něj, neboť obsahovaly u stejných šarží zcela rozdílné výsledky od zkoušek provedených akreditovanou laboratoří. Stěžovatelka nepodpořila svá další tvrzení ohledně preventivních opatření žádnými důkazy.

[5] Krajský soud dále zamítl námitku stěžovatelky, že výše pokuty byla zjevně nepřiměřená vzhledem k závažnosti spáchaného správního deliktu. Uvedl, že správní orgány posoudily jak polehčující tak přitěžující okolnosti. Uvážily i míru možného poškození oprávněných zájmů spotřebitele. Maximální zákonná sazba za spáchané správní delikty byla až 5 000 000 Kč. Pokuta 680 000 Kč tak představuje sankci na spodní hranici ve výši zhruba 14 %. Stěžovatelka se dopustila celkem 25 deliktů, z toho 22 deliktů spočívalo v porušení povinnosti stanovené předpisy Evropské unie. Celkem 15 000 litrů

pokračování

vína neodpovídalo zákonným požadavkům, jelikož obsahovaly sacharin, glycerol, maltosu, aspartam, přidaný cukr či mělo netypickou vůni a chuť pro víno vyrobené z hroznů révy vinné. Jednotlivé skutky byly spáchány v rozmezí od září 2013 až do srpna 2014. Kromě toho byly zjištěny další správní delikty (nesprávné označení vína, nesprávné štítky, nesplnění opatření, nesprávné průvodní doklady, nesprávné vedení evidence). Dle krajského soudu tak uložená sankce není nezákonná.

[6] Stěžovatelka v žalobě namítala, že prvostupňový správní orgán v roce 2007 uložil společnosti VINOP, a.s. pokutu ve výši 150 000 Kč za obdobné správní delikty, přičemž celkové množství závadného vína činilo 28 128 litrů, tedy téměř dvojnásobek. Výše uložené pokuty tak byla překvapující. Krajský soud uvedl, že každý správní delikt je nutné posuzovat individuálně. V případě rozhodnutí z roku 2007 šlo o jiné vymezení správních deliktů. Společnosti VINOP, a.s. byla uznána vinnou pouze ze 7 spáchaných správních deliktů. Zásada předvídatelnosti tak nebyla dle krajského soudu porušena.

[7] Dle stěžovatelky byla uložená sankce likvidační. Krajský soud s tímto názorem nesouhlasil. Stěžovatelka ve správním řízení nepředložila doklady, které po ní žalovaná vyžadovala. Stěžovatelka sice měla zisk před zdaněním v roce 2013 ve výši pouze 380 000 Kč, ovšem v roce 2014 prováděla tržby v rozsahu téměř desetinásobném oproti roku 2013 (tržby 11 840 000 Kč oproti 1 328 000 Kč) a zároveň ke dni 27. 5. 2015 uzavřela kupní smlouvu na nákup pozemků v katastrálním území N. za 356 950 Kč. Tyto okolnosti nespovídají tomu, že by pro ni uložená pokuta byla likvidační.

[8] Stěžovatelka namítala, že v případě pěti vín byla v rámci obchodního řetězce sankcionována i V. M., jednatelka stěžovatelky, která víno nakoupila od výrobců a převedla na stěžovatelku. Jedná se tak o dvojí trestání za stejný skutek. Krajský soud uvedl, že fyzická osoba podnikající V. M. je prokazatelně jiný subjekt než stěžovatelka, tudíž je pro posuzovanou věc nerozhodné, že jí byla rovněž uložena pokuta.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[9] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že až po podání žaloby se seznámila s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, čj. 7 As 305/2016-47, v němž soud dospěl k závěru, že správní orgány musí umožnit účastníkům řízení vyjádřit se k osobám posuzovatelů senzorických testů. Tato otázka nebyla v judikatuře do té doby řešena. Protokoly o zkouškách v posuzované věci tyto informace neobsahovaly, proto je nutné je hodnotit jako nepřezkoumatelné. Tuto námitku bylo možné uplatnit i po lhůtě dané k podání žaloby, jelikož jde o změnu dosavadní judikatury. Stěžovatelka zároveň namítala, že tato vada bránila přezkumu vznesené námitky nesprávného posouzení senzorických vad vína ze strany hodnotitelů.

[10] Stěžovatelka zopakovala, že nechává provádět laboratorní testy u značné části vína uvedeného do oběhu, a to u svého výrobce, společnosti VINOP, a.s. U každé šarže vína nechala provést senzorické zkoušky prostřednictvím svého sklepmistra a technologa. Je nereálné nechávat podrobně laboratorně zkoumat každou odebranou dodávku vína v akreditované laboratoři. Společnost VINOP, a.s. sice není akreditovanou laboratoří, ale to nijak nesnižuje váhu provedených preventivních opatření.

[11] Stěžovatelka nesouhlasila s názorem krajského soudu, že uložená pokuta nebyla nepřiměřená. Jednalo se o nezaviněné jednání, které nebylo způsobilé vyvolat závažné ohrožení obecného zájmu společnosti, kterým je zdraví spotřebitelů, případně poškození zájmů spotřebitele v ekonomické rovině. Značnou část pochybení stěžovatelka po jejich zjištění napravila (pochybení v označení vína, hodnotě cukru a vedení evidenčních knih a průvodních dokladů). U závad v množství cukru ve vínech vystupovala pouze jako prodejce a nikoliv výrobce. K přijatým preventivním opatřením mělo být alespoň přihlédnuto při úvaze o výši sankce. Správní orgány se v rámci správního řízení nesnažily o kultivaci poměrů v odvětví a bez dalšího uložily stěžovateli pokutu v nepřiměřené výši. To neodpovídá preventivní funkci správního trestání.

[12] Setrvala na tom, že byla porušena zásada předvídatelnosti. Od roku 2006 se nezměnila zákonná maximálně výše sankce v § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství. Rozhodnutím z roku 2007 uložil prvostupňový správní orgán společnosti VINOP, a.s. pokutu ve výši 150 000 Kč za obdobné správní delikty, přičemž celkové množství závadného vína činilo 28 128 litrů. Společnost VINOP, a.s. se dopustila závažnějšího správního deliktu, ale byla jí za to uložena zhruba čtyřnásobně nižší sankce.

[13] Udělená pokuta měla také likvidační dopad. Z účetní rozvahy za rok 2013 vyplývá, že ke dni 31. 12. 2013 disponovala krátkodobým finančním majetkem ve výši 235 000 Kč. V roce 2014 se výsledek hospodaření pohyboval v záporné výši. Dlouhodobý kapitál je tvořen zejména přístroji a zásobami, jejichž prodej by nevratně negativně ovlivnil možnost faktického výkonu hospodářské činnosti.

[14] V případě některých skutků byla udělena sankce i V. M., jednatelce stěžovatelky, která vína nakoupila od výrobců a dále je prodala stěžovateli. Za jedno provinění bylo zasaženo dvakrát do majetkové sféry těchto osob.

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že námitka povinností sdělit jména hodnotitelů senzorického testu byla vznesena téměř jeden a půl roku poté, co uplynula lhůta k podání žaloby. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 305/2016 byl navíc vynesena až po té, co bylo vydáno napadené rozhodnutí. Do té doby nebylo uvedené považováno za vadu.

[16] K námitce vyvinění žalovaná poukázala na to, že v rámci správního řízení nepředložila stěžovatelka žádné doklady, které by prokazovaly nadstandardní úsilí odhalit vytýkané nedostatky. Potvrzení od společnosti VINOP, a.s., předložila až v řízení před krajským soudem. Navíc tato společnost je personálně propojena se stěžovatelkou, jelikož předsedou představenstva je F. M., nar. X, a jednatelem stěžovatelky jsou V. M. a F. M., nar. X.

[17] Žalovaná při ukládání výše sankce přihlédla k závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za kterých byl delikt spáchán. V její prospěch bylo hodnoceno, že nebyla výrobcem nevyhovujících vín, a že je enologicky neupravovala. Provozovatel má v potravinářském podniku objektivní odpovědnost. Žalovaná nesouhlasí s námitkou, že uložená pokuta byla nepřiměřeně tvrdá.

pokračování

[18] Žalovaná se ztotožnila s názorem soudu, že nebyla porušena zásada předvídatelnosti, jelikož stěžovatelkou poukazované rozhodnutí z roku 2007 je odlišné a každé porušení právních povinností je nutné posuzovat individuálně.

[19] Stěžovatelka dle žalované přes výzvu nepředložila žádné doklady, které by prokazovaly její majetkové poměry. Z výkazu zisku a ztrát ke dni 30. 9. 2014 sice vyplynulo, že její provozní výsledek za rok 2014 byl v záporné výši (1 493 000 Kč), avšak její tržby byly více než desetinásobné oproti roku 2013.

[20] Žalovaná zopakovala, že V. M. a stěžovatelka jsou dvě odlišné kontrolované osoby, které se obě dopustily správního deliktu. Navíc prvostupňové rozhodnutí předcházelo rozhodnutí, kterým byla V. M. uznána vinnou ze spáchání správního deliktu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Na úvod Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatel musí v kasační stížnosti zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[23] Stěžovatelka poukazovala na to, že výše sankce byla vzhledem k jejím majetkovým poměrům likvidační. V kasační stížnosti znovu uvedla, že v roce 2013 disponovala pouze s majetkem ve výši 235 000 Kč a v roce 2014 byl její hospodářský výsledek záporný. Tímto však stěžovatelka žádným způsobem nereagovala na argumentaci krajského soudu, který uvedl, že i přes její záporný výsledek v roce 2014 byl její obrat téměř desetinásobný oproti roku 2013 a zároveň uzavřela kupní smlouvu na nákup pozemků. Na rozdíl od dále uvedených námitek nelze než tento kasační bod odmítnout dle § 104 odst. 4 s. ř. s. jako míjející s rozhodovacími důvody krajského soudu. Nejedná se totiž pouze o setrvání na jiném názoru, ale o nereagování na výslovně vypořádanou námitkou, proti které původní argumentace stěžovatelky nemůže obstát.

[24] Ačkoliv Nejvyšší správní soud shledal ostatní námitky přípustnými, stěžovatelka v zásadě pouze setrvala na dříve vznesené argumentaci a nesouhlasila s názory krajského soudu. Velmi zřídka polemizuje s názory krajského soudu. V takovém případě nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu pouze přezkoumat, zda jsou závěry, ke kterým krajský soud dospěl, správné.

[25] Ohledně namítané nepřezkoumatelnosti z důvodu neuvedení jmen hodnotitelů Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i žalovanou, že stěžovatelka touto námitkou nerozváděla již uplatněný žalobní bod, ale jednalo se o zcela novou námitku. Stěžovatelka v žalobě rozporovala samotný princip subjektivního hodnocení senzorických testů, nikoliv podjatost hodnotitelů či jejich odbornou způsobilost. Stěžovatelka dokonce naopak v žalobě uvedla, že nezpochybňuje, že hodnotitelé jsou k činnosti oprávněni a jsou řádně proškoleni. Tato námitka tak byla uplatněna po lhůtě dané v § 72 odst. 1 s. ř. s.

[26] Zároveň Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že krajské soudy nejsou povinny kontrolovat každou vadu rozhodnutí správních orgánů nebo předcházejícího řízení, ale pouze ty, které brání přezkoumání ostatních vad, které žalobce namítl (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS).

[27] Tato otázka sice nebyla v judikatuře do té doby nijak řešena, ale to nebránilo stěžovateli na stejnou vadu upozornit již v žalobě. Nejedná se totiž o změnu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, jak tvrdila stěžovatelka, jelikož judikatura se k otázce uvedení jmen hodnotitelů v protokolu o zkoušce vůbec nevyjadřovala. Stěžovatelka tak nemohla mít důvěru v předchozí názor soudu, že jména hodnotitelů nemusí být uváděna, jelikož takový názor do doby vydání uvedeného rozhodnutí sedmého senátu Nejvyššího správního soudu soudy nikdy nevyřkly. Judikatura a literatura, na kterou stěžovatelka poukazuje, se však vyjadřovala právě k tomu, kdy soud změni doposud zastávaný právní názor. Ve stěžovatelkou uvedeném komentáři k § 71 s. ř. s. je přímo za jí citovanou částí uvedeno následující: „Pokud by takovýto názor měl dopadnout negativně na účastníka řízení, který jednal před vynesením nového právního názoru v důvěře ve starou judikaturu, NSS nový právní názor neaplikuje (čistá prospektivita).“ (SOCHOROVÁ, Vendula. § 71 [Náležitosti žaloby]. In: BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V., ŠEBEK, P. Soudní řád správní. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016.).

[28] Stěžovatelka namítala, že dělala maximum pro to, aby se vyhnula spáchání správního deliktu, pokud jde o nedostatečnou kvalitu vín. Dle § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství *[p]rávní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila*. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je nutné prokázat, že subjekt *provedl veškerá technicky možná opatření vhodná k zabránění protiprávního stavu* a nepostačí poukaz na to, že by tato opatření nebyla ekonomická (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, čj. 1 As 163/2016-76, k jeho použitelnosti na projednávanou věc srovnej body 30 – 33 rozsudku kasačního soudu ze dne 16. 8. 2018, čj. 7 As 217/2018-25, a dále i další judikaturu uvedenou v posledně jmenovaném rozsudku). Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovanou a krajským soudem, že vlastní senzorické testování sklepemistrem a technologem, či spoléhání se na kvalitu dodávaných vín od výrobců nelze považovat za

pokračování

taková opatření, která by naplňovala uvedené podmínky liberace. Rovněž potvrzení o bezvadnosti od jiné právnické osoby bez jakýchkoliv záruk a ověření o kvalitě provedených testů, je nelze za vynaložení takového úsilí považovat. Pokud by tomu tak bylo, nebyli by výrobci potravin v podstatě odpovědní za jakékoliv provinění v oboru jejich podnikání, jelikož by si mohli jednoduše obstarat potvrzení od jiné právnické osoby a poukázat na interní testování zaměstnanci. To by pak znamenalo neúčinnost koncepce objektivní odpovědnosti za správní delikty podnikajících osob a jakákoliv kontrola kvality ze strany správních orgánů by byla zbytečná. Tím by ve svém důsledku nejvíce trpěli spotřebitelé.

[29] Stěžovatelka rovněž namítala, že výše sankce byla nepřiměřená vzhledem k závažnosti pochybení. S touto námitkou Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Je nutné nejprve uvést, že výše ukládané sankce vždy závisí na správním uvážení správního orgánu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS, dovodil, že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně popsala, z jakých důvodů uložila právě uvedenou sankci, vzala v úvahu polehčující i přitěžující okolnosti. Uvedla, např. že jednání stěžovatelky mohlo zasáhnout na 15 000 spotřebitelů, i přes předchozí upozornění vady nenapravila pochybení ani v roce 2014, jednalo se o velké množství deliktů – celkem 25. Nejvyšší správní soud souhlasí, že v posuzovaném případě není sankce ve výši zhruba 14 % z maximální možné sazby nepřiměřená, která by tedy vybočovala z mezí správního uvážení, nebo by došlo k jeho zneužití.

[30] V bodech 6.4 až 6.7 kasační stížnosti stěžovatelka namítla konkrétní vady výše sankce. Není však pravda, že by žalovaná hodnotila jako nejpodstatnější přitěžující okolnost skutečnost, že stěžovatelka špatně označila vína informací o stáčírně (bod 6.4 kasační stížnosti). Za podstatnou přitěžující okolnost žalovaná považovala to, že kvalita vína byla nedostatečná u velkého množství vín. Je nepodstatné, že stěžovatelka není výrobcem vína (bod 6.5). Objektivní odpovědnost znamená, že každý článek v řetězci obchodníků je odpovědný za nezávadnost prodáváného zboží. Žalovaná zároveň skutečnost, že stěžovatelka nebyla výrobcem daných vín, hodnotila jako polehčující okolnost. Jak již uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, stěžovatelka si měla již před zahájením podnikání zjistit povinnosti, které jí vyplývají z právních předpisů, tedy i způsob vedení evidenčních knih k vínům. Z protokolu o kontrole ze dne 23. 7. 2014 plyne, že ani po téměř 9 měsících stěžovatelka nedokázala vytykané vady odstranit. Není tedy pravda, že by vady týkající se evidenčních knih odstranila (bod 6.6 kasační stížnosti). Odstranění vad průvodních dokladů nic nemění na tom, že tyto doklady vady obsahovaly (bod 6.7). To stěžovatelka nijak nerozporuje. Zároveň ani nenamítá, že by jí neodstranění vad bylo v rozporu se skutečností dáváno k tíži. I tato námitka je nedůvodná.

[31] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem žalované i krajského soudu, že v případě rozhodnutí z roku 2007 se jednalo o jiné skutkové okolnosti (menší počet spáchaných správních deliktů, jiné vymezení správních deliktů), proto nebyla porušena zásada

předvídatelnosti ani legitimního očekávání. Navíc je nutné i uvést, že správní praxe (zde správní trestání) se může s postupem času měnit, např. když správní orgán zjistí, že ukládané sankce nejsou dostatečně účinné, nebo se mění četnost protiprávního jednání ve společnosti. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž nelze odhlédnout od toho, že primárním významem trestání sankcí a pokut je potrestání pachatele, který musí sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítit (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 129/2011-119).

[32] Není pravda, že by krajský soud nijak nereflektoval námitku, dle které byly uloženy dvě sankce za stejné jednání, a to stěžovatelce a její jednatelce V. M. Krajský soud v bodě 48 uvedl, že V. M. je osoba odlišná od stěžovatelky, proto je nepodstatné, že i jí byla udělena sankce. Jak již bylo uvedeno výše, každý obchodník je odpovědný za nezávadnost jím prodávaných produktů. Je pak na něm, aby škody případně uplatnil na svých dodavatelích, pokud byla způsobena nesplněním jejich závazků. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že udělené sankce V. M. nebo jejím odběratelům jsou vzhledem k nyní posuzované věci bezpředmětné.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně

Petr Mikeš
předseda senátu